

*Наградени есета
от конкурса
“До хората в Деня на Земята”
обявен от РИОСВ-Пазарджик*

- [Биляна Шехтова,](#)
X клас СУ “Св.св. Кирил и Методий”, гр. Велинград
- [Антоанета Кейбашиева,](#)
XV клас СУ „Св.св. Кирил и Методий”, гр. Велинград
- [Цветина Вачева,](#)
9б клас СУ „Св.св. Кирил и Методий“, гр. Велинград
- [Даниела Хамарилова,](#)
10 клас СУ „Св.св. Кирил и Методий“, гр. Велинград
- [Екатерина Гаджева,](#)
V Б клас СУ „Св.св. Кирил и Методий“, гр. Велинград

До хората в деня на Земята

Беше една прекрасна пролетна утрин. Лъчите на изгряващото слънце се преплетоха в нежен танц с капчиците вода във въздуха от току-що спрелият дъжд и извиха двойна дъга като северно сияние на сутрешния небосвод. Прохладна и свежа зеленина се простираше до подножието на смръщената скала, откъдето едно славейче се стрелна надолу и кацна на клона на близкото дърво. А под него, три гладни врабчета ровеха паднали сламки сено и търсеха житни зрънца. Цареше мир и безметежно спокойствие. Само звънката песен на песнопойната птица огласяше глухата тишина. Топъл и лек ветрец люлееше главичките на пъстрите цветя и поклащаше клоните на старата върба, надвиснала с дебела сянка над коритото на бълболещия чучур, който както винаги сипеше студена и бистра като сълза вода... Наслаждавайки се на този прелестен момент се замислих за това какъв уникален феномен е Земята в тази необятна и тайнствена Вселена. Зъбери и планини великани, с достигащи чак до небето върхари, чудни природни пейзажи, изпъстрени с билки и цветя, красиви скални образувания, изящни водопади, спускащи се нежно в десетки бистри езерца, дълбоки океани и морета, криещи невероятни подводни красоти като чудния коралов риф, окичен с миди, водорасли и рапани. Изумително! Сякаш красотата прегръща изяществото! Планетата Земя е истинско чудо. Тя е единственото място, на което има живот. Тя е онова райско кътче, в което всяко едно живо същество ѝ придава завършеност и важност. Тя е безценен дар! Точно тук – стъпвайки по росната трева, отпивайки от бистрата вода, дишайки от свежия въздух, тичайки след пеперудите и късайки от пъстрите цветя, осъзнаваш какъв късметлия си да бъдеш част от това природно съвършенство!

Нужна е, обаче човешката твар сред тази пълнота. Земята без човечеството би била като птица без криле или като перла без черупката на мида. Земята без хората, би била като бистра сълза, проронена от наранени чувства и самота. Човекът е рожба на физическия свят. Той е неразривно свързан с природата и е в постоянна хармония с нея.

“Хора”. Каква невероятна дума! Ние сме смятани за най-интелигентният вид на планетата, но въпреки това, ние сме и най-лошият. Какво правим на този свят? Кой ни е довел тук? Каква е нашата мисия на тази планета? Може би никога няма да узнаем това. Но изглежда, че единствената ни мисия е да продължаваме с унищожението ѝ... Споменът за произхода на човечеството е изтрит за хората, за да преминат нови изпитания в школата на живота. Без да знаеш кой си ти, е много по – трудно да разбереш какво да правиш и как да разграничаваш добротата от жестокостта. Затова всеки един от нас е поел по своята пътека – кой по вярната, кой по грешната... Човекът е духовно неграмотен – изпитва остър недостиг за своя произход, за своя създател и за Вселената. И именно, след като не сме опознали себе си, не сме разширили мирогледа си и не сме израснали духовно, няма как тази хармония с нашата майка Земя да продължи.

Хората живеем в огромна заблуда. Да, ние наистина сме единствените същества на тази планета, притежаващи разум и способност да общуваме, но това дава ли ни право да приемаме света като даденост? Някога замисляли ли сте, че тази планета не ни принадлежи? Като всяка една друга твар, ние не сме нищо друго, освен гости на тази земя. Смятам, че задачата ни тук, на земята е да се научим на доброта и прошка, на щедрост и благодарност. Да осъзнаем, че красотата се крие в малките неща и че на човек му е нужно малко, за да бъде щастлив. Да, обаче хората имат своеобразна представа за съществуването си. Мислят се за господари на Вселената, без дори да осъзнават каква малка частица са от нея и не оценяват онова, което имат. Майката Земя ни е предоставила толкова дарове и блага, а човекът граби с пълни шепи от нея и видоизменя всичко за сметка на свое удобство – изсича горите и строи градовете, извлича природни ресурси и създава оръжия и

машини за масово унищожение, или по-точно – самоунищожение. Убива животни, създава работи, а самият той прилича на робот – на тяло без душа.

Животните са били тук много преди нас. Дошли сме и сме завладели техните територии и също така унищожаваме техния дом. Ние сме техни похитители, техни убийци, но въпреки това, те ни приемат като техни стопани. Ние сме единствения вид, който напада, изстребва, замърсява и унищожават, но дали просто заради амбиция или, за да живее по-добре. Земята е наш дом, но също така и техен. Ние трябва да разберем, че те не могат да направят нищо, за да спасят живота си. Още по-малко планетата си. Планетата Земя умира.. Отслабва.. Ние я унищожаваме по един жесток начин, а тя въпреки всичко продължава да ни дарява щедро с най- хубавите преживявания откакто сме се появили на нея. Планетата е била най-добрия домакин за нашия вид. Нима не заслужава грижа, закрила и любов? Щом ни е дадена способност да мислим и да говорим, да изграждаме и да помагаме, тогава защо продължаваме да мълчим, пренебрегваме, унищожаваме и убиваме? Отворете очите си! Вие също умирате, заедно с вашата планета. Единствената планета в нашата слънчева система, на която ни е била дадена привилегията да живеем.

Защо човекът прави хартия от дърветата, на която после изписва: “Спаси дърво” или “Пазете природата”? Защо човекът продължава да замърсява въздуха, почвите, реките и да разлива отровни и синтетични вещества във водите? Човекът се самозалъгва. Смята, че е властелинът на естеството, но всъщност е подвластен на природата. Градовете, са нищожни пред една безкрайна шир, машините са нищо в сравнение с природните стихии. Едно цунами, торнадо или една гореща и изпепеляваща лава може за части от секундата да унищожи това, което човек е граждал с години. Връзката между човека и природата се изтънява с всеки изминал ден – борят се доброто и злото. Човекът съвсем се е самозабравил. Бори се за слава, пари, материални неща и е готов на всичко за да ги получи. Завладява чужди територии, други планети, дори и Луната. Неговото безкрайно любопитство води до този екологичен дисбаланс в природата и чрез своята намеса до голяма степен променя биологичното равновесие, което в последствие се оказва пагубно за самия него.

Крайно време е нещата да се променят! Времето за действие е сега. Бъдещето на планетата е все още във ваши ръце. Помогнете й! Нека й помогнем заедно. Защото вие сте част от майката Земя, която е и ваш дом.

Затова нека се опитаме да спрем глобалното замърсяване и масовото унищожение на планетата Земя. Нека се научим да не бъдем егоисти и да я запазим за идните поколения. Нека бъдем по-толерантни! Защото трябва да разберем, че ние живеем съвместно на тази планета. Но преди всичко, смятам, че трябва да променим себе си. Да се научим да ценим, да създаваме, да си помагаме, да даваме, да обичаме, да се учим от грешките си и най-вече да израснем духовно, защото сме пратени на мисия в школата на живота и си служим чрез тялото, но когато тялото умре – душата остава, а това което сме струпали в нея ще ни определи като дар или враг за света.. А на човек, чието сърце е било компас към добротата, душата му остава завинаги.

И в заключение, не искам да бъда поредната прозорлива личност, която ще се опитва да ви призовава да рециклирате, да опазвате околната среда или пък да не замърсявате въздуха, защото смятам че тези отправни слова не се взимат на сериозно, а просто се повтарят от уста на уста без никакъв развой. Просто бих искала да отправя своето послание към вас, което е, че може и да нямаш специален живот, но по-важното е да правиш живота специален!

Биляна Шехтова X клас
СУ “Св.св. Кирил и Методий”, гр. Велинград

Есе на тема:

До хората в деня на Земята!

Събуждам се с полъха на вятъра, погалена от слънчеви лъчи, заспивам с шепот на щурци под златните звезди!... Не съм ли най-щастливият човек?... Имам цялото богатство на света- имам Майката Земя!...

Един полъх на вятъра, нежните капчици роса по листата на цветчетата, шумоленето на дърветата, игрите на буйните поточета, веселите песни на птичките. Това е тя- Майката Природа, Майката Земя! Създателката на морета и реки, на гори и долини. Това е тя- нежна и добра! Това е тя- първият слънчев лъч в мрачното утро. Това е тя- надеждата за обич, щастие и доброта!

Безценен дар е нашата Земя. Тя ни дава всичко, от което се нуждаем. Тя ни закриля и пази като свои собствени деца. Тя обича всяко стръкче, всяка капчица, всяка малка частица от света! А светът е необятен океан! Той е едно прекрасно място на тишина, уют и спокойствие. Знам, че всеки човек вижда света, природата и Земята по различен, по свой собствен начин. През моя поглед Земята е наша закрилница, любяща майка, побрала в себе си чудесата и благата, магията и вълшебството. Съумяла да съчетае в себе си красота, изящество и сила, Земята побира в грижовното си сърце милиардите хора по света. Тя ги храни, закриля, дава им дом и семейство. Земята ни дарява с всичките си блага: въздухът, без който не можем да дишаме, водата, без която не можем да живеем, топлината и Слънцето, без които светът би бил немислим. Земята ни дава толкова много. А ние? Какво и даваме ние в замяна на нейната щедрост и доброта?... Осъзнавайки отговора, аз с мъка поглеждам към почернелите от болка и отпадъци реки, плачещите усамотели гори, от които са останали само празните дънери, изгубените животи на беззащитните животни, които ние, хората- погубваме! Нека сега се замислим с какво допринасяме за развитието на нашата Майка Земя! Така ли се отблагодаряваме на нашата създателка? Като изсичаме горите, като замърсяваме водите и въздуха, като изхвърляме отпадъците си безразборно? Като убиваме нея, ние всъщност убиваме себе си! Де да можех да променя нещата. Де да можех да посея обич в сърцата на всеки човек, да му покажа истинската цена на това, което имаме и погубваме- нашата Майка, нашата Земя. Де да имах възможността да променя суровия свят, да запазя всичко това, което аз имам- буйни реки, зелени гори, радостни птички, които пеят на воля и се радват на света. Всичко би било различно, цветно и магично! Всяко стръкче, всяко растение, всяко листенце, всяко животно, всеки човек! Всичко! Но аз съм просто един човек и няма как сама да успея да опазя нашата природа, да събера всичките и ценности и да ги запазя! Аз искам нашите потомци да се радват на топлите слънчеви лъчи, да се пробуждат с радостна усмивка и да заспиват под златните звезди! Затова се обръщам към вас!

Хора, пазете нашата Майка, пазете нейните блага и ценности, пазете горите, реките. Бъдете различни! Борете се да спасим нея, да спасим и самите себе си! Да оставим този рай и на идните поколения, да им оставим безгрижен живот като нашия, да ги научим да ценят това, което имат и да го запазят истинско и непроменено.

Антоанета Кейбашиева, Хв клас
СУ „Св.св. Кирил и Методий”
Велинград

До хората в Деня на Земята

Не гасете светлината!

Вие излизате от стаята, в която няма да стоите повече. Не гасете светлината! Оставете електрическите крушки да похабят енергията, към която в момента сме по-зависими от кислорода. Нека електроцентралите работят напразно, нека да замърсят богато наситената ни с отрови планета, която ще превърне зелената планета в парник с киселинен дъжд, който разяжда дори камъните.

Не спирайте водата, когато не ви трябва. Хората в бедните страни нямат прясна вода. За щастие вие сте застраховани, защото сладката вода е под 2,5 % от световния океан. Похабявайте я, нека се изтича в каналите и реките. Замърсете я, нека изтреби рибата и растенията. Винаги можем да ядем и пием пари.

Изхвърляйте боклука си навсякъде. Един от нас не може да замърси особено, но заедно, заедно можем много! Можем да отровим почвата, посипвайки я обилно с неразградими отпадъци. Дори ще оставим трайна следа на нашите наследници години наред. Правнуците ни ще се наслаждават на прекрасните пластмасови опаковки и батерии. Заедно дори успяхме да направим собствен „остров“ от боклуци в Тихия океан, два пъти по-голям от щата Тексас. За по-малко от 70 години т.н. „Пластмасов водовъртеж“ достигна страхотните 3,5 милиона тона отпадъци. Не вярвате ли? Истина е, да! Знаем, че вече се чувствате горди.

Също- никога не рециклирайте! Няма смисъл. Хартията е безкрайна. Просто ще започнем да отсичаме все повече дървета. Нека унищожим „белите дробове“ на планетата, нека оголим почвата и превърнем всичко в пустиня- ще си купим кислород от магазина.

Металът също е безкраен, просто ще прокопаем земните недра, докато обезличим природата и тя започне да наподобява лунен пейзаж. Красиво, нали? Кой не обича Луната! Ето защо не рециклирайте, помогнете на острова ни от боклуци да се увеличи, хвърляйте , където намерите за добре.

Когато трябва да стигнете до някоя близка дестинация, винаги използвайте автомобил. Движението и спортът са опасни. Може да разтегнете мускул или да скъсате минискус, което е много по-вероятно от това да имате обездвижване и наднормено тегло. Нека също изгорелите газове да допринесат за парниковия ефект. Да помогнем на белите мечки да се почувстват като в Африка! Да повишим нивото на световния океан и да превърнем Флорида и Венеция в следващата потънала Атлантида. Трябва да се стремим да хапим много нефт. И той като хартията е безкраен. Не е нужно да сте внимателни, когато го пренасяте. Най-много да убиете хиляди животински и растителни видове в нефтения разлив.

И накрая ви съветвам да не се стремите към алтернативните източници на енергия. По-скъпо е , а не си струва да инвестираме в бъдещето на планетата. Ние не живеем на Земята.

...Няма смисъл, не гасете светлината!

Цветина Вачева, 9б клас
СУ „Св.св. Кирил и Методий“,
Велинград

До хората в Деня на Земята

Есе

Двадесет и втори април - може би единствената дата от годината, на която някои хора се сещат да полеят вече мъртвите цветя в саксиите до прозорците си или пък да засадят овощно дръвче в градината, за което и без това ще забравят след няма и седмица. Но според мен всеки ден може да бъде Ден на Земята, и то без кой знае колко усилия, а с постъпки най-обикновени.

Погълнати от съвременния технологичен прогрес, всички почти сме забравили за заобикалящия ни натурален свят. Ежедневието ни е почти агресивно, забързано и активно, което ни кара да не обръщаме кой знае какво внимание на поредната опаковка от станиол, изшумоляла под краката ни, или пък на глътката остър въздух, която ни е разкашляла.

Има и хора, които са против опазването на околната среда, защото смятат, че това пречи на индустриалното развитие. Това веднага ми напомня за антиутопията на Олдъс Хъксли „Прекрасният нов свят”, в която чрез определени методи всеки индивид бива заучаван от ранна възраст да изпитва ненавист към всичко свързано с природата, което е в полза на развитието и модернизиранието на света откъм технологичен и индустриален аспект. Ние вече сме започнали да проявяваме симптомите на тази „ненавист”, но от гледната точка на някои мечтатели и оптимисти, все още имаме време да зашием раните, които сме оставили на Земята.

Като млада писателка, подкрепям инициативата все повече и повече тиражи книги да се изработват от рециклирана хартия. Дори залесяването да става все по-широко разпространено, то не може да компенсира напълно всички гори изсечени за печатарска дейност.

Разбира се, някои неща не можем да променим. Пример за това е ядрената авария в Чернобил през 1986г., предизвикала облак от радиоактивни отпадъци, преминали през СССР, Източна Европа и Скандинавия. Там отдавна земите са пусти и животните са свирепи. Радиоактивните облаци са изсипали киселинни дъждове над много държави, включително и над България, оставяйки своя токсичен отпечатък върху някои от нашите майки, бащи, баби и дядовци.

Бракониерството и като цяло намесата на човека в „дивия” свят е заличило много видове животни от лицето на Земята. Птици, бозайници, риби и дори насекоми, които са я обитавали допреди десет-двадесет години, вече са изчезнали при уж „мистериозни” обстоятелства. Разбира се, човекът не е чакал да бъдат изобретени пушки и арбалети, за да започне да доказва превъзходството си. Още от древни времена, с появата си като „нов хищник”, може би дори несъзнателно, той постепенно унищожава редица животински видове, например- свирепия вълк.

Понякога си мисля, че ние сме свирепите вълци на тази епоха - ще изчезнем тихо и незабележимо и когато светът заприлича на апокалиптичен филм на ужасите, ще съжаляваме, че сме се държали със Земята, сякаш е имало друга планета, на която да живеем.

Даниела Хамарилова, 10 клас
СУ „Св.св. Кирил и Методий“,
Велинград

Нашата планета Земя

(Есе)

Планетата Земя не е просто една от осемте планети в Слънчевата система. Тя е единствената, на която има живот. И не само това. Тя е и наш дом. Дом, който ние трябва да обичаме, поддържаме и пазим.

Какво бихме били без красивата природа навсякъде около нас?

Напролет тя ни дарява с нежни цветове и възшебни аромати. Лятото носи богатството на зрелите жита, а есента е натежала от сладки плодове и грее с най- топлите багри. Зимата ни люлее в прегръдката си и ни покрива с разкошна бяла дантела. Природата- това е животът. Земята- това е животът. А животът е най- ценното нещо, което имаме и което трябва да пазим.

А какво правим ние?

Изсичаме горите и прогонваме животните. Най- безотговорно замърсяваме въздуха, водите, почвата. Строим бетонни сгради и безкрайни магистрали. В сърцата ни все повече егоизмът и безумната надпревара за богатство и сила изместват обичта към природата. Забравяме, че унищожавайки майката природа, всъщност бавно убиваме самите себе си.

Нека по- често да мислим за нашия общ дом, за Земята. Нека по- често се радваме на цветята, на красивите изгреви и топлите залежи. Нека по- често се вслушваме в птичите песни, в ромона на поточета и реки. Нека оценим това истинско богатство, да се почувстваме част от него.

Така ще станем по- добри хора, по- добри стопани и ще опазим нашата планета Земя. Ще живеем спокойно и щастливо. Ще дарим бъдеще и на всички след нас!

Екатерина Гаджева – V Б клас

СУ „ Св. св. Кирил и Методий” – град Велинград

[Към началото](#)